

ΣΤΕ 306/2018 [Νόμιμος μη χαρακτηρισμός ως διατηρητέων κτιρίων στο "Πάρκο Ελευθερίας"]

Περίληψη

-Με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη κατά παράβαση του άρθρου 24 παρ. 1 και 6 του Συντάγματος, των Διεθνών Συμβάσεων της Γρανάδας και των Παρισίων, των Διεθνών Διακηρύξεων της Βενετίας και του Άμστερνταμ και του νόμου (άρθρο 4 ν. 1577/1985 και άρθρα 6 κρχ 16 ν. 3068/2002) και με πλημμελή αιτιολογία δεν κήρυξε ως διατηρητέα και τα λοιπά 7 κτίρια του συγκροτήματος των 14 κτιρίων, το κατεδαφισμένο "εστιατόριο" και τον περιβάλλοντα αυτά χώρο, που αποτελούν ένα αδιάσπαστο αρχιτεκτονικό σύνολο με τα κτίρια που κηρύχθηκαν και συνολικά τον χώρο ως ιστορικό τόπο.

-Εν προκειμένω, αφού έγινε αξιολόγηση κάθε κτιρίου ξεχωριστά αλλά και ενιαία ως συγκροτήματος κτιρίων, έγινε δεκτό ότι τα κτίρια επί της οδού Δεινοκράτους (8- 13) και το κτίριο 14 δεν συγκροτούν ενιαίο σύνολο με τα 7 που τελικά χαρακτηρίστηκαν ως διατηρητέα, ενώ ως προς το κατεδαφισθέν κτίριο διαπιστώθηκε ότι δεν υπάρχουν καταγεγραμμένα σχετικά στοιχεία και συνεπώς, δε δύναται να κηρυχθεί ως διατηρητέο. Με αυτά τα δεδομένα, η προσβαλλόμενη πράξη στηρίζεται σε ειδική αιτιολογία για το εν μέρει χαρακτήρα του συγκροτήματος που προκύπτει από τον πλήρως και επαρκώς τεκμηριωμένο διοικητικό φάκελο, έχει λάβει υπόψη της νόμιμα κριτήρια και δεν αντίκειται στα διδάγματα της κοινής πείρας ούτε κλονίζεται από την προσκομισθείσα άπο την αιτούσα αρχιτεκτονική μελέτη. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα περί του αντιθέτου προβάλλονται με την κρινόμενη αίτηση περί πλημμελούς και παράνομης αιτιολογίας της προσβαλλόμενης πράξης, ενώ είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι οι επιμέρους ισχυρισμοί με τους οποίους αμφισβητείται η ουσιαστική κρίση της Διοίκησης ως προς την αξιολόγηση των κτιρίων καθώς και του περιβάλλοντα χώρου αυτών που δεν χαρακτηρίστηκαν ως διατηρητέα, η οποία εκφεύγει του ακυρωτικού ελέγχου. Εξάλλου, απορριπτέος είναι και ο επιμέρους ισχυρισμός της αιτούσας περί πλημμελούς αιτιολογίας της πράξης ως προς την παράλειψη χαρακτηρισμού του ε7άδικου χώρου ως ιστορικού τόπου, προεχόντως, διότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε από τον Υπουργό ΠΕΚΑ κατ'εφαρμογή των προαναφερθεισών διατάξεων του ν. 1577/1985 και όχι κατ'εφαρμογή του ν. 3028/2002 (Α' 153), στο άρθρο 16 του οποίου προ βλέπεται η δυνατότητα σχετικού χαρακτηρισμού από τον Υπουργό Πολιτισμού, αν συνέτρεχε νόμιμη περίπτωση.

-Προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι ακυρωτέα καθ'ο μέρος παρέλειψε να κηρύξει τον περιβάλλοντα χώρο των ανωτέρω κτιρίων ως κοινόχρηστο χώρο πρασίνου, διότι, κατά τους ισχυρισμούς της αιτούσας, πρόκειται για de facto άλσος

προστατευόμενο από τη δασική νομοθεσία.

-Κατά τούτο δεν συνέτρεχε περίπτωση παράλειψης οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας του Υπουργού ΠΕΚΑ και συνεπώς ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος προεχόντως ως απαράδεκτος. Εξάλλου, ο επίδικος χώρος βρίσκεται εντός του Ο.Τ. 35 του ρυμοτομικού σχεδίου που ισχύει για την εν λόγω περιοχή των Αθηνών και δεν έχει χαρακτηριστεί ως κοινόχρηστος, φέρεται δε ως ιδιοκτησία της παρεμβαίνουσας. Δε μπορεί συνεπώς να ελεγχθεί παρεμπιπτόντως το ισχυον πολεοδομικό καθεστώς, που αποτελεί ρύθμιση προβλεπόμενη σε ατομική πράξη γενικού περιεχομένου, κατά τα παγίως κριθέντα.

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος

Εισηγητής: Ζ. Θεοδωρικάκου

Το πλήρες κείμενο της απόφασης θα αναρτηθεί αμέσως μετά την καθαρογραφή της από το Δικαστήριο.